

การปะทะกันของคนตีสองหน้า

1

腹黑和腹黑的终极对决

ซีเหอชิงหลิง
羲和清零
เจียน

เซวี่เหลียน
แป

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

กดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อคนตีสองหน้าต้องมาปะทะกัน

คนหนึ่งคือ ชื่อวี คุณชายใหญ่ตระกูลซี ดีกรีนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่หนึ่ง คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ส่วนอีกคนคือ พูเหยียนเชิง รองผู้อำนวยการฝ่ายลงทุนของบริษัทหลักทรัพย์หมิงไท่ ผู้มีความเป็นเลิศด้านคณิตศาสตร์

เมื่อคนหนึ่งต้องการที่ปรึกษาด้านการเงินเพื่อหาตัวคนทรยศในบริษัทของผู้เป็นพ่อ ส่วนอีกคนก็มีวาระซ่อนเร้นกับกลุ่มธุรกิจชื่อหยวนที่มีคนตระกูลซี ผู้เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ งานนี้ทั้งสองฝ่ายต้องใส่หน้ากากเข้าหากันในบทบาทของศิษย์อาจารย์ ทว่าเรื่องของความรู้สึกมันหักห้ามกันไม่ได้ แล้วจะอย่างไร เมื่อต้องมาเล่นเกมหัวใจตีสองหน้าเข้าหากัน

ด้วยรัก

จุดผมน้อย

เมืองไท่เฉิง เดือนสี่ อากาศเพิ่งเริ่มกลับมาอบอุ่น

เวลาสามทุ่ม เหล่ามนุษย์เงินเดือนที่ทำงานหกวันต่อสัปดาห์ตั้งแต่เก้าโมงเช้าจนถึงสามทุ่มในตึกเฟิงเม่า เขตจินหยง เพิ่งทยอยเลิกงานที่ทำมาทั้งวัน แต่ใบหน้าของคนหนุ่มสาวเหล่านี้กลับไม่มีอาการเหนื่อยล้าแม้แต่น้อย ราวกับชีวิตยามกลางคืนอันแสนงดงามเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น

ในบาร์เหล้าวิว 360 องศาบนดาดฟ้าของตึกสูง มองไปทางไหนก็มีแต่สภาพบุรุษที่สวมชุดสูทกับรองเท้านั่งและสุภาพสตรีที่แต่งตัวแต่งหน้าอย่างเหมาะสม

ชื่อวีกับสวีจึงก็นัดพบกันที่นี่

นั่นเพราะบริษัทจัดการลงทุนที่พ่อของชื่อวีดูแลอยู่อยู่ในตึกแห่งนี้ และสวีจึงคือซีอีโอ¹ ที่ซีหยวนเฉิงแต่งตั้ง

ทว่าวันนี้ที่พวกเขาพบกันไม่ใช่เพื่อเจรจาธุรกิจ

ชื่อวีเพิ่งเข้ามาวิทยาลัยเมื่อปีที่แล้ว ปัจจุบันศึกษาอยู่ชั้นปีที่หนึ่ง

---

¹ Chief Executive Officer (กรรมการผู้จัดการ)

คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด การรับช่วงต่อกิจการของพ่อยังถือว่าเร็วเกินไปสำหรับเขา ส่วนสวีจิ้งเคยเป็นเลขานุการที่สหรัฐอเมริกามานาน ทั้งยังมีโอกาสได้ดูแลซีวี่ด้วย ทั้งสองจึงมีความสัมพันธ์เป็นทั้งพี่น้องและเพื่อน

ซีวี่นี่บ่อยครั้งจะกลับประเทศ สวีจิ้งจึงนัดเจออีกฝ่ายเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเป็นธรรมดา

“เจอน้องชายนายมาแล้วหรือ” สวีจิ้งถาม

ซีวี่ตอบ “อืม” หนึ่งคำ

ก่อนหน้านี้ไม่นาน แม่โทร.มาบอกเขาว่าซีเฟิงน้องชายฝาแฝดมีแฟนเป็นผู้ชายอยู่ในมหาวิทยาลัย

ตอนที่เขาเอาเรื่องนี้ไปบอกพ่อ พ่อนั่งเหม่อลอยอยู่ที่เดิมสองวินาที ก่อนจะหันมาถามเขาอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ “แฟนผู้ชาย?”

...ใช่ แฟนผู้ชาย

เขาว่าเขาคงไม่ได้ฟังผิดไป

สองปีก่อนนู่น ซีเฟิงก็บอกว่าจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศ ผลสุดท้ายเพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย F ได้ครึ่งปีก็มีแฟนเป็นผู้ชาย แถมยังพาเข้าบ้านเร็วขนาดนี้...

แม้กระทั่งแม่ที่สุขุมเยือกเย็นมาตลอด น้ำเสียงตอนโทร.มาหาเขายังเต็มไปด้วยความกระวนกระวาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพ่อ ช่วงสองเดือนมานี้พ่อของเขากังวลจนผมหงอกงอกมาหลายเส้น พ่อสงสัยว่าเสียเวียงขาดความรักของคนเป็นพ่อหรือเปล่า จึงได้ถลากลึกสู่ความผิดพลาด เดินบนเส้นทางที่ ‘เบี่ยงเบน’...

...พ่อแม่ของซีวี่แยกทางกันตอนที่พวกเขาพี่น้องอายุได้สิบขวบ ซีเฟิงอยู่กับแม่ในประเทศ ส่วนซีวี่ตามพ่อไปสหรัฐอเมริกา จวบจนตอนนี้ก็เป็นเวลาเก้าปีแล้ว

ระหว่างเก้าปีที่ผ่านมา ซีหยวนเฉิงกับเจียงอิงต่างไม่ได้มีใครใหม่ ซีวี่ในฐานะพี่ชายทำหน้าที่เป็นน้ำมันหล่อลื่นของครอบครัวที่หย่าร้างและกระบอกเสียงของบิดาที่แยกทางมาอย่างรู้ความ ทว่าเสียเวียงกลับเคียดแค้นพ่อชนิดฝังหุ่นไม่ว่าจะตอนปีใหม่หรือเทศกาลอื่น ๆ ก็ไม่มีแม้กระทั่งคำทักทายใด ๆ

ดังนั้นการที่น้องชายเปิดตัวว่าชอบเพศเดียวกันกะทันหัน สำหรับพ่อแล้ว

ไม่ต่างอะไรกับฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ

ครั้งนี้ที่ชื่อวีหาเวลากลับประเทศ หลักๆ แล้วก็เพื่อมาทำความเข้าใจสถานการณ์ที่แท้จริงตามคำสั่งของพ่อ

“แล้วนายเจอแฟนหนุ่มของเขาหรือยัง” สวีจิ้งได้ยื่นเรื่องนี้มาบ้าง
“เจอแล้ว”

“เป็นคนแบบไหน” สวีจิ้งสงสัย

“เป็นเด็กหนุ่มที่หล่อเหลาทีเดียว”

“หล่อเหลา?” สวีจิ้งเลิกคิ้ว เอ่ยทั้งยิ้ม “หล่อได้เท่าพวกนายสองคนพี่น้องไหม”

รูปลักษณ์ภายนอกของพี่น้องตระกูลซีได้รับยืนยันเด่นมาจากทั้งซีหยวนเฉิง และเจียงอิ่ง ห่างไกลจากหน้าตาระดับมาตรฐานมากนัก ส่วนสูง 187 เซนติเมตร ทำให้พวกเขาโดดเด่นสะดุดตาที่สุดเมื่ออยู่ท่ามกลางฝูงชน

ทุกครั้งที่ชื่อวีกลับประเทศ หากสวีจิ้งว่างก็จะไปรับเขาที่สนามบิน ความสำเร็จในการถูกเหลียวมองนั้นสูงกว่าปกติหลายเท่า คนที่ไม่รู้คงคิดว่าเขาไปรับดาราที่ไหน

“เขาไม่ค่อยเหมือนคนที่ไล่ตามจีบเสียแฉ่งเมื่อก่อน”

ชื่อวีหวนนึกถึงตอนที่หลังเขอนั่งอยู่ต่อหน้าตนแล้วบอกเล่าความรู้สึกที่มีต่อซีเฟิงอย่างเปิดเผย ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ในคำพูดเรียบง่ายของอีกฝ่าย แม้กระทั่งตัวเขาเองฟังแล้วก็ยังอดซาบซึ้งใจไม่ได้...

“เขาไม่ได้มีเป้าหมายแอบแฝงอะไร”

“นายรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่มีเป้าหมายแอบแฝง” สวีจิ้งหยอกล้อ “ไม่แน่อาจจะกระหายในเรื่องร่างของน้องชายนายก็ได้”

ชื่อวีหัวเราะเบาๆ แต่เขี้ยวบนขอบแก้มพรางเอ่ยว่า “ผมไม่เคยเห็นเขาคิดอะไรแบบนี้มาก่อน”

ก่อนหน้านี้แม้ว่าซีเฟิงจะมีความรู้สึกดีต่อคนที่เข้ามาจีบเพียงเล็กน้อยๆ ชื่อวีก็มักจะเข้าไปทดสอบ แต่ไม่มีสักคนที่จะปล่อยให้เขาไปแล้วบอกว่าชอบแค่ซีเฟิงเท่านั้น นั่นหมายความว่าสำหรับพวกที่เข้ามาจีบเหล่านั้น ทรายใดที่หน้าตาเหมือนกัน จะน้องหรือพี่ก็ไม่สำคัญ

หลายปีผ่านไป ซีอวีเคยชินแล้วกับการใช้ชีวิตทำนองนี้มาช่วยน้องชาย
‘แยกแยะความเป็นจริง’

ที่ว่าครั้งนี้...

“ผมลองจีบเขาดู เขาไม่มีท่าที่ตอบสนองสักนิด”

“พรีต...!” สวีจิ้งเกือบจะพ่นเหล้าออกมา “นายจีบ...จีบแฟนของน้องชาย
งั้นหรือ?”

“เขาแยกผมกับเสี่ยวเฟิงออกได้อย่างชัดเจน เจอหน้ากันครั้งแรก ผมยัง
งใจสวมชุดของเสี่ยวเฟิง แต่เขาก็มองออกในแวบเดียว”

สวีจิ้งหลุดคำ “งั้นก็พิเศษมากจริง ๆ”

ถึงแม้ว่าซีหยวนเจิงกับเจียงอิงจะหย่าร้างกันแล้ว แต่เจียงอิงกับซีเฟิงก็ยัง
มีหุ้นส่วนในซีหยวนเจิงรูป สวีจิ้งในฐานะเป็นตัวแทนธุรกิจของซีหยวนเจิงที่
ไท่เจิง จึงมีโอกาสไปหาพวกเขาเรื่องงานเป็นครั้งคราว

เขาเคยพบซีเฟิง บอกได้เลยว่าพี่น้องสองคนของตระกูลซีนั้นเหมือนกัน
อย่างกับช็อกพิมพ์ออกมา ฝาแฝดคู่อื่นอย่างไรก็ยังมีข้อแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่
การใช้ชีวิตในต่างแดนเป็นเวลาเก้าปีก็ยังไม่อาจทำให้หน้าตาของพี่น้องตระกูลซี
ผิดเพี้ยนไปจากกันแต่อย่างใด

หากทั้งสองปรากฏตัวต่อหน้าสวีจิ้งพร้อมกัน ตัวเขาเองก็ไม่อาจรับประกัน
ได้ว่าจะแยกออกได้ในแวบเดียว

“แบบนี้พวกเขาก็ถือว่าผ่านด่านนายแล้ว” สวีจิ้งเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“อืม” พูตตามตรง ซีอวีอยู่ที่สหรัฐอเมริกามาตั้งหลายปี ได้สัมผัส
วัฒนธรรมที่หลากหลาย จึงไม่มีอคติอะไรมากต่อรักร่วมเพศ เริ่มแรกเขาเพียง
แค่กังวลว่าน้องชายจะถูกหลอก อย่างไรก็ตามแล้วสภาพแวดล้อมที่เสี่ยวเฟิงเติบโตมา
ก็นับว่าไร้เดียงสาว่าเขาอยู่มากโข

สวีจิ้งยังอยากถามอะไรต่อ มือถือก็พลันสั่นวี๊ด

เขาหยิบสายแล้วตอบสองประโยค ทำท่าขอโทษซีอวี “ที่บริษัทมีธุระกับฉัน
ฉันต้องเข้าไปดูสักหน่อย เดี่ยวกลับมา”

ซีอวีตอบ “อืม” หนึ่งคำอย่างไม่ใส่ใจ ยันแขนไปข้างหลังเล็กน้อย เอนกาย
พิงพนักโซฟา ก่อนจะจมดิ่งอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองต่อ

อันที่จริงชื่อวีก็สงสัยมากอยู่เหมือนกัน เห็น ๆ อยู่ว่าซีเฟิงมีสาว ๆ เข้ามาจับไม้ขาดสายตั้งแต่เด็ก ทั้งยังไม่ได้แสดงออกว่าต่อต้านผู้หญิงแต่อย่างใด แล้วทำไมถึงได้เบี่ยงเบนทางเพศโดยที่ไม่มีสัญญาณอะไรมาก่อน

เมื่อสองวันก่อนตอนสุดสัปดาห์ เลี้ยวเฟิงกับหลิงเช่อต่างอยู่ที่บ้าน เขาสร้างทำเป็นจับหลิงเช่อ แต่ก็จับไม่ติด กลับกลายเป็นไปยั่วโมโหเลี้ยวเฟิงจนกระต๊อบเท้า...เจ้าหมอนี่ก็ช่างซู้หึ่งเสียจริง เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของหลิงเช่อแล้วยังชอบจู้จี้กันต่อหน้าเขาอีกด้วย

...จี้

ว่ากันว่าคนมีความรักมักสติปัญญาเหลือศูนย์ ชื่อวีคิดว่าความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของน้องชายเขาตอนนี้ น่าจะน้อยกว่าหมูดัวหนึ่ง

ทว่าเลี้ยวเฟิงที่จมอยู่ในห้วงความรักก็เปลี่ยนไปมากจริง ๆ ความยินดี ความสุข และความพึงพอใจที่ออกมาจากใจ ทำให้ผู้เป็นพี่ชายอย่างเขายังอดโหยหาไม่ได้

ชื่อวีถึงขนาดสงสัยใคร่รู้อยู่เล็กน้อยว่า ผู้ชายคบกับผู้ชายนั้นเป็นประสบการณ์แบบใดกันแน่...

ฟังมาว่ารสนิยมทางเพศเป็นโดยกำเนิด แถมเขากับเลี้ยวเฟิงยังเป็นฝาแฝดกันอีก หากว่าเลี้ยวเฟิงเป็นเกย์ แล้วเขาจะ...มีรสนิยมด้านนี้ด้วยหรือเปล่า

...อย่างไรหลายปีมานี้ เขาก็ไม่เคยหวั่นไหวกับผู้หญิงสักครั้ง

แน่นอนว่าผู้ชายก็ด้วย

หรืออาจเพราะเป็นผู้ใหญ่เกินวัย อีกทั้งคนที่เข้ามาจับอย่างเอาเป็นเอาตายก็ทำให้เขารู้สึกด้านชา...

“...สวัสดีครับ”

ขณะที่ชื่อวีกำลังจมดิ่งอยู่ในห้วงความคิด พลันมีเสียงหนึ่งดังแทรกจากข้าง ๆ

ชื่อวีเงยหน้าขึ้นมองก็พบชายหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่งยืนอยู่ข้างเขา

ฝ่ายนั้นสวมแว่นตารอบบางสีเงิน ริมฝีปากเฝิ้มเบา ๆ ราวกับมีความระแวงอยู่เล็กน้อย ทว่าเสื้อเชิ้ตที่สั่งตัดมาอย่างพอดีตัวกับนาฬิกาข้อมือยี่ห้อดัง

บนข้อมือซ้ายทำให้เขาดูภูมิฐานไม่ธรรมดา

“มีอะไร” ชื่อวีถาม

ชายหนุ่มยกกำปั้นขึ้นบังเรียวกปากพลงกระแอมกระไอเล็กน้อยก่อนกล่าว
“ขอเบอร์ติดต่อของคุณหน่อยได้ไหมครับ”

เสียงของอีกฝ่ายกังวานใส ให้ความรู้สึกเหมือนโลหะกระทบกัน แลดู
แว่นระยะอยู่พอสมควร

เขาพูดพลงเบี่ยงกายเล็กน้อย ซึ่ไปทางข้างหลังพลงอธิบายว่า “เพื่อนผม
คนหนึ่งสนใจคุณนะ”

ชื่อวีมองตามสายตาของอีกฝ่ายไป พบคนหนุ่มสาวนั่งอยู่บนโซฟารอบ
โต๊ะกลม และกำลังมองมาทางนี้ด้วยสายตาเบี่ยงด้วยความสนใจ

เพราะมีหน้าตาโดดเด่น ชื่อวีจึงเคยชินกับการชวนคุยหลากหลายรูปแบบ
มาตั้งนานแล้ว

เขาเตาออกอย่างรวดเร็วว่าคนกลุ่มนั้นอาจกำลังเล่นเกมอะไรกันอยู่ และ
ชายหนุ่มตรงหน้าคนนี้น่าจะถูกสั่งให้มาขอเบอร์

แต่เขากลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างน่าประหลาดที่ต้องตกเป็นเดิมพันในเกม
ของผู้อื่นโดยไม่รู้เรื่องรูราวอะไรด้วย อีกทั้งผู้ชายคนนี้เห็นได้ชัดว่าไม่ยินยอม
ราวกับเป็นภารกิจที่น่าระอัครระอ่วนไม่น้อย

พอเห็นชื่อวีไม่ตอบอะไร ชายหนุ่มก็ปรายตามองวิสก็แมคคัลแลนข้างมือ
ชื่อวีที่ตี้มไปแค่สองอีก ก่อนกล่าวอย่างจริงจัง “เหล่าแก้วนี้ของคุณ เดี่ยวผม
จ่ายให้เองแล้วกัน”

ชื่อวี “...”

ไม่สิ นายคิดว่าฉันไม่มีเงินจ่ายค่าเหล่า หรือคิดว่าจะจัดการฉันได้ด้วย
เหล่าแก้วเดียวกันแน่

ชื่อวีอดแหวะในใจไม่ได้ แต่พอเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของฝ่ายนั้นแล้ว
จู่ๆ เขาก็คิดถึงหลังเขอที่มักจะสุขุมสำรวมเมื่ออยู่ต่อหน้าตน

จะว่าไปแล้ว แม้ว่าวัยวุฒิต่างกันเล็กน้อย แต่บุคลิกของผู้ชายคนนี้
ดูคล้ายคลึงกับหลังเขออยู่หลายส่วน

“หึ...” ชื่อวียกยิ้มมุมปาก ก่อนเอาวิธีการที่ใช้หยอกเย้า “น้องสะใภ้”

เมื่อสองวันก่อนมาใช้หยอกเข้าอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว “เอาสิ คุณจูบผมหน่อย แล้วผมจะบอกคุณ”

สีหน้าของชายหนุ่มฉายแววตะลึงงันเพียงครู่เดียว ก่อนเลิกคิ้วเล็กน้อย “คุณ...เอาจริงหรือ”

ชื่อวีราวกับมั่นใจว่าอีกฝ่ายทำไม่ได้ จึงจ้องพยักหน้าอย่างกั่นแกล้ง...ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะรับข้อเสนอพรรคนี้ได้ง่ายๆ อีกอย่าง คนคนนี้ก็แค่เข้ามาชวนคุยแทนเพื่อนเท่านั้น

ระหว่างการเกี้ยวพาราสีกับผู้ชายแปลกหน้าคนนี้ ได้เห็นอีกฝ่ายเผยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ชื่อวีเหมือนได้ลิ้มลองความรู้สึกขึ้นมึนเป็นสุขจากการกั่นแกล้งผู้อื่นที่แสนถวิลหา

คนที่ยืนอยู่ข้างๆ ปรายตามองชื่อวี ราวกับกำลังพินิจคนที่ขอให้จูบอย่างถี่ถ้วน

เด็กหนุ่มมีสัดส่วนเครื่องหน้าใกล้เคียงความสมบูรณ์แบบ ดวงตาดอกท้อที่เปิดขึ้นอย่างเฉื่อยชาดูถือดีราวกับไม่เห็นอะไรอยู่ในสายตา

ทว่าประโยคที่เขาเพิ่งพูดออกมากลับช่วยวนหยอกเข้าอย่างเต็มเปี่ยมชวนให้คน...ไม่อาจปฏิเสธ

ดวงตาหลังเลนส์แว่นค่อยๆ ละทิ้งความลังเลและความขัดแย้งที่อยู่ภายในแล้วแทนที่ด้วยความจริงจัง

ชายหนุ่มก้าวมาข้างหน้า ก่อนค้อมเอวลง

เมื่อครู่ยืนอยู่ไม่มีความรู้สึกอะไร แต่พอตอนนี้ประชิดตัวเข้ามา แผ่นอกที่ฝั่งผายของอีกฝ่ายก็ทอดเงาลงมาเบื้องหน้าชื่อวีโดยตรง

ความกดดันที่พรั่งพฐเข้ามากะทันหันทำให้ชื่อวีขยับถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้เขาเพิ่งจะสำนึกได้ว่า...อีกฝ่ายจะเอาจริง!

ขณะนั้นเอง ชายหนุ่มก็ยื่นมือไปยันไว้บนพนักโซฟาด้านหลังชื่อวี มืออีกข้างหนึ่งยกขึ้นจับคางของเขาอย่างแผ่วเบา

ช่างแปลกพิกล ชั่ววินาทีนั้น ความสนใจของชื่อวีก็กลับไปอยู่บนข้อมือของอีกฝ่าย...

เนื่องจากแขนเสื้อเล็กชิ้นจึงเผยให้เห็นประคำหยกสีเขียวเส้นหนึ่ง และ

ประกาศหยกเส้นนี้ก็ทำให้ซิววีนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน...

เขาเหม่อลอยอยู่อย่างนั้น อีกฝ่ายจึงประทับจูบลงมา

“!”

ซิววีตัวแข็งที่อรวรรกับกลายเป็นหินไปแล้ว คำว่า ‘จูบผมหน่อย’ ในจินตนาการของเขาเป็นแค่การเอาปากสัมผัสกันเท่านั้น ขณะที่พวกเขากำลังจะผละออกจากกัน ชายหนุ่มก็ประกบปากเขาพลางสั่งการเสียงเบา...

“อ้าปาก”

“...”

สติบอกซิววีว่า ตนควรหยุดการกระทำอันเกินกว่าเหตุของอีกฝ่ายเดี๋ยวนี้ หรืออาจเป็นเพราะความรักรักของน้องชายกับหญิงเช่ค่อยๆ เข้ามามีอิทธิพลต่อเขา โดยไม่รู้ตัว บังคับเรื่องความสงสัยใคร่รู้ในตัวก็กำลังสั่นคลอนเช่นกัน

ขณะที่ความรู้สึกกำลังสั่นไหว ร่างกายของเขาก็ให้ความร่วมมือกับอีกฝ่ายอย่างซื่อสัตย์...

...

...

เมื่อสัมผัสถึงลมหายใจของชายแท้ที่รูกล้ำเข้ามา ได้ลิ้มลองรสชาติการจูบกับเพศเดียวกันอย่างละเมียดละไม ซิววีก็มีความรู้สึกทึ่งว่าหนังศีรษะของตัวเองเริ่มชาหนึบ...

ไม่นับว่าเกลียดชัง แต่ก็ไม่นับว่าชอบมากมาย

เรื่องที่ว่าเคลิบเคลิ้มหรือเปล่านั้น...

อย่างไรชายหนุ่มเป็นสัตว์ที่มีประสาทสัมผัส หากอีกฝ่ายฝีมือไม่เลว ก็ยังพอแก้ขัดได้อยู่...

...หืม?

...ใช้ได้!?!?

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

ชื่อวีสังเกตเห็นชีวิตรักประจำวันของน้องชายกับน้องสะใภ้ที่อยู่สักพัก ปรากฏว่า...
อาหารสุนัข²

อาหารสุนัข...

ล้วนเป็นอาหารสุนัข...

ชื่อวี “...”

ชื่อวีที่ถูกน้องชายกับน้องสะใภ้ป้อนอาหารสุนัขจนเริ่มเสียดสีเกิดอยาก
ลี้มลองรสชาติการเป็นเกย์ขึ้นมาบ้าง

เวลานั้นเอง ฟูเหยียนเซิงก็ปรากฏตัวขึ้น

ชื่อวี : ได้ ี่นั่นเป็นนายแล้วกัน!

ชื่อวี (นอนยั่ว) : “จูบฉัน!”

ฟู : “...” ี่ไอ้หมอนี่ นายเอาจริงหรือ -_-#

ชื่อวี (เหล่ตาเย้ายวน) : นายไม่กล้า~?

ฟู (เป็นพวกแสดงออกทางการกระทำ) : เห็นแก่ที่นายต้องการขนาดนี้
ฉันก็จะสนองตัณหานายหน่อยแล้วกัน

ชื่อวี : “...” เซี่ย ทำให้ฉันจริงๆ เหนียว! ี่ไม่สิ ที่ฉันบอกให้จูบหน่อย
หมายถึงให้จูบแก้ม ใครเม่งให้นายจูบปากฉันวะ ี่ไอ้คนฉวยโอกาส...แต่ก็เคลิ้มดี
เหมือนกันนะ??

---

² คำสแลงในภาษาจีน หมายความว่าแสดงความรักกันอย่างเปิดเผย

เรียกผมว่าซีเฟิง

“...ตึง! ตึง! ตึง!”

เสียงเต็อนดังขึ้นในหัว ซีอวีรีบต่อต้านทันที

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะรู้สึกได้ว่าเขากำลังหลีกหนี จึงถอนริมฝีปากออกแหบจะทันใด... ทว่าตอนที่ผลออกมายังจับคางของซีอวีค้างไว้ครู่หนึ่งราวกับยังไม่เสร็จสมอารมณ์หมาย แต่สุดท้ายก็ผลออกมา ถอยไปยังระยะที่เหมาะสม

“ผมชื่อฟูเหียนเซิง...” คราวนี้ชายหนุ่มจึงค่อยแนะนำตัวเอง

ไม่รู้ว่าซีอวีเข้าใจผิดไปเองหรือเปล่า เขารู้สึกว่าสายตา น้ำเสียง และท่าทีของอีกฝ่ายในตอนนี้เป็นไปไม่เหมือนเดิม

บรรยากาศมีกลิ่นอายของความคลุมเครือแฝงอยู่เลือนราง

ซีอวีพยายามปรับลมหายใจให้สงบ ทำให้ตัวเองดูเหมือนเป็น ‘คนขับรถมือฉมัง’¹ ที่ผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชน แต่แล้วสติสัมปชัญญะที่คืนกลับมาทีละนิดกลับเตือนเขาไว้ว่าเมื่อครู่นี้ตนทำเรื่องโง่เขลาขนาดไหนลงไป...

จูบกับเพศเดียวกัน...ท่ามกลางสายตาประชาซี...

¹ เปรียบเปรยถึงผู้ที่มีประสบการณ์มาอย่างโชกโชนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

...!!

เขาต้องถูกเสี่ยวเฟิงเจ้าที่มั้นแพ่งเชื้อใส่แน่ๆ น้ำเข้าสมองชั่วขณะ ถึงได้ไปอ่อยผู้ชายแบบนั้น!

...ต้องใช่แน่ๆ!!

ขณะนั้นเอง ฟู่เหยียนเซิงก็ควักเงินออกมาจากกระเป๋า แล้วหยิบนามบัตรสีขาวมุกใบหนึ่งส่งให้

ชื่อวีเหิลือบตามองเล็กน้อย

เขี่ย ดูเหมือนจะไม่ใช่คนธรรมดาเสียด้วย

คิดไปแล้วก็จริงอยู่ ยิ่งไงที่นี้ก็เป็นบาร์ธุรกิจ ไม่ใช่บาร์เกย์สักหน่อย...

แต่ว่าไอ้คนแซ่ฟู่มันเป็นบ้าหรือเปล่า คิดจะจูบก็จูบเหอ เขาไม่อายหรือไง คนอื่นอาจมองไม่เห็น แต่เพื่อนกลุ่มนั้นของเขากำลังมองอยู่นะ...!

ดูเหมือนว่าฟู่เหยียนเซิงจะไม่ใส่ใจเรื่องนี้ เขาเพียงถามต่อว่า “คุณชื่ออะไรครับ”

ชื่อวี “...”

ชื่อวีในตอนนั้นรู้สึกอยากกุมขมับแล้วแก๊งตาย

เห็นอีกฝ่ายยังมองตัวเองด้วยสายตาเร้าร้อน ชื่อวีก็พลันเอ่ยขึ้นด้วยสติบัญญัติอันชาญฉลาดที่บังเกิดในยามคับขัน “ผมชื่อซีเฟิง”

ฟู่เหยียนเซิงถาม “ซีเฟิงที่แปลว่าเด็ก²นะหรือ”

ชื่อวีสีหน้าเรียบเฉย “เฟิงที่แปลว่าไบเมเบิล”

ฟู่เหยียนเซิงระบายยิ้ม “เป็นชื่อที่เพราะมาก...” ก่อนหยิบมือถือออกมาเป็นนัยให้ชื่อวีทำตามสัญญา “วีเซตหรือเบอร์โทร.”

ชื่อวีบอกเบอร์มือถือของห้องชายออกไปอย่างคล่องแคล่ว ก่อนวางมาดอธิบายว่า “นี่เป็นเบอร์ส่วนตัวของผม แต่วันนี้ผมไม่ได้พกมือถือเครื่องนั้นมาด้วย”

ฟู่เหยียนเซิงปรายตามองเขาอย่างไม่เข้าใจก่อนกล่าวว่า “ได้ ไว้จะติดต่อไป”

ชื่อวีก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะสลัดอีกฝ่ายหลุดหรือเปล่า เกรงว่าอีกฝ่ายจะมา

²ซีเฟิง ออกเสียงคล้าย ‘เด็กซิฟอน’ ในภาษาจีน

พิสูจนต์ตัวตนต่อหน้า พอเห็นเขากลับโตะไปแล้ว ตนจึงนั่งต่ออีกสองนาที่ แล้วค่อยลุกไป

ตอนจ่ายเงินถึงได้รู้จากพนักงานว่าเหล่าของเขามีคนจ่ายไปแล้ว

ชื่อวีชะงักงัน เหลียวมองโตะของฟูเหียนนึ่งเชิงเล็กน้อย แต่แล้วก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังมองมาทางนี้พอดี ห่างกันไกลขนาดนี้ แต่สายตากลับจ้องเขม็งราวกับจะจดจำท่าทางของเขาให้ขึ้นใจ

ชื่อวีหัวใจเต้นระรัว ลอบอุทานในใจว่า ‘ผีหลอก’ ก่อนหมุนกายจากไป

เมื่อออกจากบาร์เหล่า ชื่อวีก็โทร.หาสวีจิ่ง “พี่จ่ายค่าเหล่าแล้วหรือ”

“หืม?” สวีจิ่งเพิ่งคิดออก “นายหมายถึงสกายไลน์หรือ ใช่ ฉันมีเมมเบอร์ที่นั่น รูดับตรไปตอนสั่ง ก็เลยจ่ายเงินอัตโนมัติ...ทำไม นายจะกลับแล้วหรือ”

ชื่อวีลอบถอนหายใจ หาช้ออ้างมากล่าวว่า “ตึกมากแล้ว”

“รอแป็บหนึ่ง” ทางฝั่งของสวีจิ่งเสียงดังมาก ผ่านไปสองสามวินาทีจึงค่อยตอบชื่อวี “นายยังอยู่ที่เพิ่งเมาไหม ถ้าอยู่ไปที่ชั้น B3 ฉันจะให้เสี่ยวหลี่ไปส่งนาย”

ชื่อวี “ได้”

ชื่อวีลงลิฟต์ไปยังลานจอดรถใต้ดินชั้นสามของตึกเพิ่งเมา ขณะที่กำลังรออยู่นั้น ก็นึกถึงจูบเมื่อครั้งขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

บนริมฝีปากคล้ายคล้ายว่ายังหลงเหลืออุณหภูมิของชายแปลกหน้าคนนั้น ละเอียดล้ากกับกลิ่นแอลกอฮอล์และบุหรี เป็นกลิ่นของเพศชายอย่างแท้จริง

จูบนั้นนุ่มนวลยิ่งนัก มีเพียงท่วงท่าในการจับคางกับเสียงสั่งการเมื่อครูที่ ทำให้เขารู้สึกถูกรุกล้ำ การกระทำนอกเหนือจากนั้นกลับไม่ได้สร้างความไม่สบายใจแก่เขาแม้แต่น้อย

กลับกัน ยังค่อนข้างที่จะ...

เอาเถอะ ถึงจะไม่อยากยอมรับ แต่จูบในคืนนี้คือจูบแรกของเขา การที่รู้สึกแปลกใหม่ก็ถือเป็นเรื่องปกติ

“คิดอะไรอยู่ พอออกลิฟต์มาก็เห็นนายยืนเหม่ออยู่ตรงนี้” เสียงของสวีจิ่ง

ใกล้เข้ามา

ชื่อวีได้สติคืนมา “พี่ลงมาได้ยังไง”

สวีจิ้ง “ประชุมใกล้จะเสร็จแล้ว กลับด้วยกันเถอะ ให้เสี่ยวหลี่ไปส่งนายก่อน”

วัยรุ่นที่ติดตามอยู่ข้างหลังคือหลี่ชาน³ ผู้ช่วยของสวีจิ้ง พอเห็นชื่อวีก็ทักทายอย่างนอบน้อม “คุณชายซี พวกคุณรออยู่ตรงนี้ได้ครับ เตี่ยผมไปขับรถมารับ”

สวีจิ้งโยนกุญแจรถให้เขา ก่อนหันมาอธิบายกับชื่อวี “ในประเทศตรวจคนเมาแล้วขับเข้มงวดมาก ที่จริงฉันขับรถเองก็ได้”

เมื่อครู่ตอนอยู่ข้างบนสวีจิ้งดื่มเหล้าไปเล็กน้อย ชื่อวีแสดงออกว่าเข้าใจ

“ไม่ได้รับกวางงานของพี่ใช่ไหม” เขาถาม

“ไม่หรอก ไม่ใช่งานสำคัญอะไร” สวีจิ้งแยมยิ้ม อธิบายกับเขาต่อ “ช่วงนี้พวกเราว่าจะลงทุนกับบริษัทผู้จัดการเน็ตไอดอลแห่งหนึ่ง สองปีมานี้ธุรกิจออนไลน์พัฒนาไปเร็วมาก เน็ตไอดอลหัวของมาชาย เปลี่ยนสินทรัพย์เป็นเงินสดได้สูงทีเดียว ถ้าเซ็นสัญญากับบริษัทนี้ก็จะได้ติดต่อโฆษณาให้ ‘เหมยเว่ย’ ก่อนหน้านี้ฝ่ายกฎหมายบอกว่าเงื่อนไขหลายข้อในเอกสารแสดงเจตจำนงการลงทุนยังมีข้อโต้แย้งอยู่ พวกเขาถกเถียงกันหลายแผนงาน เลยเรียกให้ฉันไปตัดตัดสินใจ บอกว่าฝ่ายนั้นส่งมาให้หลายคืนแล้ว”

‘เหมยเว่ย’ เป็นบริษัทอีกแห่งหนึ่งที่ชื่อหยวนกรู๊ปเป็นหุ้นส่วน เน้นทำธุรกิจเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทั้งสี่แบรนด์ภายใต้การบริหารต่างได้รับความนิยมในระดับหนึ่งทั้งในและต่างประเทศ

ถึงแม้ชื่อวีไม่เคยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับรายละเอียดของบริษัทพอ แต่เพราะอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ทำให้ซึมซับไปโดยไม่รู้ตัว จึงพอมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้อยู่บ้าง

“ทำไมไม่ส่งไปพู่นี่ล่ะ” ชื่อวีถาม

³ ตามกฎการเปลี่ยนเสียงในภาษาจีน เมื่อเสียงสามอยู่ติดกันสองพยางค์ พยางค์หน้าจะเปลี่ยนเป็นเสียงสอง หลี่และชานเป็นเสียงสาม ดังนั้นจึงเปลี่ยนพยางค์หน้าเป็นเสียงสอง (หลี่ชาน) แต่หากเรียกเฉพาะแซ่ก็จะเป็นเสียงหลี่เช่นเดิม

“บอกตามตรง บริษัทเน็ตไอดอลนี้ ซีเอ็มโอ⁴ของเหมยเวย์เป็นคนแนะนำให้ฉันเอง บอกว่าคู่แข่งของเหมยเวย์ก็อยากได้ ก็เลยพยายามเสนอให้ฉันไปคุยเรื่องสัญญา ฉันยังไม่ทันได้ประเมินให้เสร็จ เลยให้ลูกน้องทำรายงานความเสี่ยงมาก่อน คุยเรื่องเจตนาการลงทุนเบื้องต้น ถ้าไม่ทันพรุ่งนี้อาจหลุดมือพวกเราไป”

พอพูดถึงเรื่องลงทุน ซีอวีก็นึกถึงตำแหน่งบนนามบัตรของฟูเหยียนเชิงขึ้นมา โดยไม่รู้ตัว ถามสวีจิ่งว่า “พี่รู้จักบริษัทหลักทรัพย์หมิงไท่ไหม”

สวีจิ่ง “บริษัทหลักทรัพย์หมิงไท่? สำนักงานใหญ่สาขาไท่เฉิงของพวกเขา ดูเหมือนจะอยู่ที่ตึกนี้...”

ซีอวีพูดแทรก “รองผู้อำนวยการฝ่ายลงทุนของหลักทรัพย์หมิงไท่อยู่ระดับไหน”

คำถามนี้ทำให้สวีจิ่งงุนงงเล็กน้อย “จะว่ายังไงดีล่ะ...”

ซีอวี “ถ้าเทียบกับพี่ล่ะ”

สวีจิ่งปลันแยมยิ้ม “คุณชายใหญ่ เทียบกันไม่ได้หรอก ถ้านายจะหาคนมาเปรียบเทียบจริง ๆ ก็น่าจะอยู่ระดับเดียวกับผู้จัดการฝ่ายขายของเหมยเวย์ละมัง”

ซีอวีเลิกคิ้ว “โอ้? งั้นเหรอ”

เขาคิดในใจว่าอย่างน้อยก็ได้ล่วงเกินคนใหญ่คนโตอะไร ขณะกำลังโล่งใจอยู่นั้น ก็ได้ยินสวีจิ่งกล่าวต่ออย่างนอบน้อม “แต่ว่าธุรกิจด้านการลงทุน รายได้ไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่ง แต่อยู่ที่ความสามารถส่วนตัวและพาร์ตเนอร์ธุรกิจที่ติดด้วย หมิงไท่เป็นหนึ่งในธุรกิจหลักทรัพย์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ มีเงินทุนของประเทศสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง สามารถเป็นถึงระดับวีพี⁵ในวาณิชธนกิจ⁶ได้

⁴ Chief Marketing Officer (ผู้บริหารสูงสุดฝ่ายการตลาดของบริษัท)

⁵ VP ย่อมาจาก vice president คือตำแหน่งรองประธาน หรือรองผู้อำนวยการ แล้วแต่แต่ละบริษัทกำหนด

⁶ สถาบันทางการเงินซึ่งทำหน้าที่ระดมเงินทุน

ถือเป็นบุคคลระดับสูงในวงการธุรกิจ ไม่น่าจะมีรายได้สูงกว่าฉันก็ได้”

ชื่อวี “...”

ขณะกำลังพูดคุยกันอยู่ หลีซ่านก็ขับรถมาจอดเบื้องหน้าพวกเขา สวีจึงเปิดประตูรถให้ชื่อวี จากนั้นก็เดินไปขึ้นรถอีกฝั่งหนึ่ง

ชื่อวีหย่อนก้นลงนั่ง ชู่มือไว้ในกระเป๋ากางเกง เรียวนิ้วลูบโอดนามบัตรที่มีเนื้อสัมผัสพิเศษใบนั้น ก่อนเอ่ยถามอีกว่า “ถ้าผมจบแล้วทางานเอง จะสมัครตำแหน่งเดียวกันได้ไหม”

สวีจึงเหลือบมองชื่อวีเล็กน้อย ก่อนแยมยิ้ม “นายเนี่ยนะ”

น้ำเสียงเย้ยหยันนั้นฟังเหมือนเขาเพิ่งถามคำถามที่แสนจะโง่งงออกไป

ชื่อวีเลิกเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย “...ไม่ได้หรอก”

สวีจึงบรรยายเหตุผลให้เขาฟังอย่างใจเย็น “บริษัทอย่างหมิงไท่ต้องการคนที่มีความสามารถสูงมาก มหาลัยกับคณะของนายตอนนี้ก็นับว่าเทียบได้อยู่ แต่จบแค่ปริญญาตรีไม่พอ อย่างน้อยก็ต้องเรียนจบปริญญาโท แล้วค่อยเข้าไปเป็นนักวิเคราะห์ก่อน เคียวกร้าสักห้าหกปี ก็อาจขึ้นตำแหน่งนั้นได้”

ชื่อวีมุ่นคิ้ว “จากที่พี่พูดมา อายุไม่ถึงสามสิบก็เป็นไปได้เลยสินะ”

แต่เขาเห็นฟู่เหยียนชิงคนนั้น อย่างมากก็น่าจะแค่สี่สิบสี่ห้าห้า

“แล้วยังไง นายคิดว่าการแข่งขันในธุรกิจการเงินมันงายตายขนาดนั้นเลยเหรอ” สวีจึงแยมยิ้ม พลันนึกอะไรขึ้นได้จึงกล่าวต่ออีกว่า “แน่นอนว่าถ้าพาร์ตเนอร์ธุรกิจของนายเป็นพ่อของนายหรือพวกเพื่อนๆ ของเขา ความเร็วในการขึ้นตำแหน่งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

ชื่อวี “...”

สวีจึงเห็นเขาชักสีหน้าเคร่งขรึมก็รู้สึกขบขัน “นายถามฉันเรื่องพวกนี้ทำไม หรือว่าจะไปทางานทำเองจริง ๆ”

ชื่อวีเอามือออกมาจากกระเป๋ากางเกง ทำข้อศอกไว้ข้างหน้าต่างรถ “เปล่า แค่ทำความเข้าใจนิดหน่อย”

สวีจึง “ฉันก็ว่า ด้วยฐานะของนาย แคบอกพ่อคำเดียว ฉันก็ต้องเรียกนายว่า ‘ท่านประธานเสี่ยวซี’ แล้ว”

ชื่อวีถูกล้อจนยิ้ม “อย่าเรียกผมแบบนั้น ฟังดูแล้วเหมือน ‘ท่านประธาน ซีเหเนียว’...”

สวีจึงก็หัวเราะ “หึ ๆ” เช่นกัน “คนอย่างนายนี่มัน ‘อยู่กลางขุนเขาม่านเมฆ แต่กลับไม่รู้จักความลึกล้ำของหมู่เมฆ’...เอาเถอะ อย่ามัวแต่คิดเรื่องพวกนี้เลย สรุปว่านายใช้ชีวิตในมหา’ลัยที่เหลืออยู่ไม่กี่ปีให้ตี ๆ มันน่าจะเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่นายจะได้มีอิสระเสรี ถ้าพ่อนายให้มาเริ่มบริหารกิจการจริง ๆ นายคงจะไม่สบายแบบตอนนี้หรอก”

ชื่อวีแค้นเสียงเบา ๆ อย่างไม่เห็นด้วย พลางเบือนหน้าไปข้างนอก

รถขับขึ้นทางยกระดับวงแหวนรอบใน เคลื่อนตัวออกจากเขตจินหยง ที่แสงไฟส่องสว่างพร่างพราว...ใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว แต่ศูนย์กลางการเงินของเมืองแห่งนี้ยังคงสว่างไสว ราวกับเต็มไปด้วยชีวิตชีวาอยู่ตลอด

เขาอยากช่วยพ่อทำงานเร็ว ๆ หลายปีมานี้พ่อทำงานคนเดียวเหนื่อยเกินไปแล้ว...

หลี่ชานขับรถตรงไปยังบ้านตระกูลซีซึ่งเป็นวิลล่าตั้งอยู่ที่ซานเมืองทางตอนใต้ ชื่อวีลงจากรถ เดินผ่านระเบียงทางเดิน เห็นว่าห้องรับแขกยังเปิดไฟอยู่

“กลับมาแล้วเหรอ” เสียงอึ้งนังฟิงโซฟาในห้องรับแขกเพียงลำพัง บนโบริงหน้ามีแผ่นมาสก์สีดำแปะอยู่

ชื่อวีสะอึกไปเล็กน้อย เอ่ยขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ “แม่...ทำอะไรอยู่”

ส่วนใหญ่เขาใช้ชีวิตอยู่กับพ่อแค่สองคน ในบ้านที่สหรัฐอเมริกาจากแม่บ้านแล้วก็ไม่เห็นมีผู้หญิงคนอื่นอยู่ ไม่ค่อยได้พบสถานการณ์แบบนี้ จึงอดโวยวายไม่ได้ พอได้สติก็ถามต่อว่า “ทำไมแม้อยังไม่นอนอีก”

เสียงอึ้งพบกับแผ่นมาสก์ขึ้นโบริงหน้าผากอย่างเบา มือ เผยให้เห็นดวงหน้าที่ผ่านการบำรุงรักษามาอย่างดี “ตอนแรกก็ว่าจะไปนอนแล้ว แต่ครึ่งชั่วโมงก่อนสวีจึงส่งข้อความมาหาแม่ บอกว่าเดี๋ยวลูกจะถึงบ้านแล้ว แม่เลยมาสก์หน้ารถลูก”

⁷ เสียวซี ออกเสียงคล้าย ‘เสียวซี’ ที่แปลว่าซีเหเนียว

“ไม่ต้องรอก็ได้ ผมเอาการ์ดประตูไป” ซิววีกวาดตามองรอบๆ ถามว่า “เสี่ยวเฟิงไปแล้วหรือครับ”

เจียงอิ่งลุกขึ้นไปรินน้ำให้ซิ่ววี “พรุ่งนี้เขากับหลิงเซ่อมีคลาสตั้งแต่เช้า กลับมหาลัยไปตั้งแต่ตอนค่ำแล้ว”

ซิ่ววีรับแก้วน้ำมา เหลือบตามองกำไลหยกเขียวบนข้อมือเจียงอิ่ง พลันนึกถึงประกาศหายบนมือของฟูเหยียนเซิง

“จริงสิ แม่...” เขาจับแก้วน้ำครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เอ่ยถามว่า “ตอนเด็กผมเคยถูกคนลักพาตัวหรือเปล่า ผมจำได้ว่าตอนนั้นเหมือนจะมีคุณอาคนหนึ่ง มาช่วยผมไว้”

“หา?” เจียงอิ่งอุทานเบาๆ มองเขาด้วยความแปลกใจ “ผ่านไปตั้งสิบกว่าปีแล้ว ลูก็ยังจำได้อยู่หรือ”

ซิ่ววีตื้มน้ำอีกอีก “เรื่องใหญ่ขนาดนั้นจะลืมได้ยังไงครับ”

เรื่องนั้นเกิดขึ้นตอนซิ่ววีเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สอง เย็นวันหนึ่ง หลังกเลิกเรียน เขาไม่ได้รอคนขับรถของบ้าน แต่ถูกคนที่ปลอมตัวเป็นคนของเพื่อนพ้อมารับไปแทน

แต่ระหว่างนั้นมีรายละเอียดเยอะมาก ซิววีก็จำไม่ได้แล้ว เพราะคนที่ลักพาตัวให้เขาดมอื่อเทอร์^๑ เขาจึงสลบไป...พวกผู้ใหญ่เป็นคนเล่าให้ฟังหลังจบเรื่อง...เขาจำได้แค่ว่ามีอยู่จุดหนึ่งตัวเองตื่นมาในโรงงานร้าง รอบด้านทั้งเก้าทั้งมืด เต็มไปด้วยกลิ่นฝุ่นกับกลิ่นพลาสติกเคมี

ตอนนั้นอายุยังน้อย พอถูกคนแปลกหน้าพาไปยังที่ที่รกร้างไร้เงาผู้คนแบบนั้น เขาจึงเสียขวัญอย่างหนัก ส่งผลให้หลายปีหลังจากนั้น เวลานั้นถึงภาพเหตุการณ์ตอนนั้นขึ้นมา ก็รู้สึกหวาดกลัวจนยากที่จะควบคุม

ซิ่ววีมุ่นคิ้วเล็กน้อย ถามต่อว่า “ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ครับ”

^๑ ยาสลบ

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก
“บทแรก”

ฟูเหียนเซิง : “คุณชื่ออะไรครับ”

ชีอวี : “ผมชื่อซีเฟิง”

...ขอโทษด้วยน้องชาย ขอขียนายมาเป็นกระดากำบังหน่อย

ซีเฟิง : “???” นายอยากตายหรือไง

ทดลองอ่าน

ประกาศหายเขียว

เจียงอิ่ง ลังเลเล็กน้อยก่อนเอ่ยปาก “วันนั้นหลังจากลูกหายตัวไป ก็มีคนฝากข้อความมาถึงพ่อของลูกว่า ถ้าอยากให้ลูกปลอดภัยกลับมา ก็ให้เขายกเลิกตารางงานวันพรุ่งนี้ทั้งหมด... เดิมทีวันรุ่งขึ้นพ่อของลูกต้องไปเข้าร่วมประชุมระดมทุนของภาคเอกชนที่สำคัญมาก ๆ เขาไม่กล้าเอาความปลอดภัยของลูกไปเสี่ยง คิ่้นนั้นพอเกิดเรื่องก็รีบหยุดการประชุมทั้งหมดทันที พวกเราทำทุกวิถีทางเพื่อตามหาลูก แต่ก็ไม่ได้อะไรกลับมา จนกระทั่งห้าโมงเย็นวันต่อมา ตำรวจก็บอกเราว่ามีพลเมืองดีแจ้งความว่าเจอลูกในโรงงานพลาสติกร้างที่ชานเมืองทางตอนเหนือ”

ชื่อวีถาม “เป็นคุณอาคนนั้นหรือเปล่าครับ”

เจียงอิ่งพยักหน้า “เขาเจอโจรลักพาตัวที่ออกไปซื้อของข้างนอก ได้ยินพวกมันคุยโทรศัพท์กัน รู้สึกว่าน่าสงสัยก็เลยสะกดรอยตามมาถึงโรงงานพลาสติกแล้วก็แจ้งตำรวจ แต่กว่าพวกเราจะไปถึง คนที่ลักพาตัวลูกก็หนีไปแล้ว หลังจากนั้นคุณอาคนนั้นก็อุ้มลูกออกมาจากข้างในแล้วพาขึ้นรถพยาบาล”

เรื่องที่ชื่อวีจำได้ นอกจากโรงงานร้างนั้นแล้วก็คือช่วงเหตุการณ์นี้ แต่อาจเป็นเพราะผลข้างเคียงของยาสลบ หรือเพราะผ่านมานานมากแล้ว เขา

ก็เลยจำหน้าตาของคุณอาคนนั้นไม่ได้ จำได้แค่ว่าอีกฝ่ายสวมประจำหยกไว้บนข้อมือ

สีของประจำเส้นนั้นเหมือนขามกระเบื้องเคลือบสีเขียวหมึกที่บ้านย่าพื้นผิวมันวาวเนียนใส ร้อยด้วยเส้นด้ายสีแดงเข้ม คล้ายกับประจำเส้นที่เขาเห็นบนข้อมือของฟูเหียนชิงวันนั้นมาก...

ซือวีได้สติคืนมา เอ่ยถามว่า “หลังจากนั้นจับโจรลักพาตัวพวกนั้นได้หรือเปล่าครับ”

เจียงอิงส่ายหน้าอย่างเสียดาย “ที่จริงครึ่งชั่วโมงหลังจากคนคนนั้นแจ้งตำรวจ พ่อของลูกก็ได้รับข้อความตำแหน่งที่ลูกอยู่ เป้าหมายของพวกเขาบรรลุแล้วและไม่อยากให้เรื่องใหญ่ขึ้น ก็เลยหนีไปก่อนที่จะตำรวจจะมาถึง แต่ได้ยื่นตำรวจบอกว่าตอนที่โจรลักพาตัวออกมา รู้ตัวว่าคนคนนั้นสะกดรอยตามพวกมันอยู่ สองฝ่ายมีการปะทะกันเกิดขึ้น คนคนนั้นยังบาดเจ็บด้วย...”

ซือวีรู้สึกเหมือนหัวใจบีบจูบ “บาดเจ็บสาหัสหรือเปล่าครับ”

เจียงอิง “ไม่เป็นอะไรมาก บนหัวเขาถูกอะไรบางอย่างกระแทกจนเลือดไหล ที่แขนก็มีแผลด้วย ตอนหลังไปตรวจที่โรงพยาบาลด้วยกัน โชคดีที่เป็นแค่บาดแผลภายนอก”

ซือวีโล่งอก “คุณอาคนนั้นตอนนี้เป็นยังไงบ้างครับ เรายังติดต่อกับเขาอยู่หรือเปล่า”

เจียงอิง “หลังจากนั้นพ่อของลูกให้เงินสดเขาหนึ่งแสนเป็นการตอบแทน แต่เขาไม่เอา แถมยังบอกอีกว่าเด็กปลอดภัยก็พอแล้ว”

ซือวีนิ่งอึ้งไป “ไม่เอาเหรอครับ”

“อืม ตอนแรกพ่อของลูกคิดว่าเขาดูถูกเงินแค่นี้ เลยไหว้วานให้คุณไปสืบประวัติ สุดท้ายพบว่า เขาเป็นแค่ครูคณิตศาสตร์ของโรงเรียนมัธยมธรรมดาๆ...” เจียงอิงยิ้มยิ้มพลางกล่าวต่อว่า “พ่อของลูกก็เลยส่งธงเกียรติยศ ‘พบเรื่องชอบธรรม กล่าวหาญดำเนิน’ ไปยังโรงเรียนที่เขาสอน สองปีแรกยังคอยส่งของขวัญไปให้ หลังจากนั้นพ่อของลูกไปสหรัฐอเมริกา แคมแม่กับพ่อทำงานยุ่งมาก ๆ จึงค่อยๆ ขาดการติดต่อกันไป ตอนนั้นพวกเราทั้งช่องทางติดต่อก็ให้เขา บอกว่าถ้ามีเรื่องด่วนอะไรให้มาหาเราได้เลย แต่ผ่านไปตั้งหลายปี

แล้ว เขาก็ยังไม่เคยมาขอความช่วยเหลืออะไรจากเรา”

ซือวีรู้สึกตื่นตันใจ ปัจจุบันคนตีแบบนี่ถือโคมไฟส่องหาก็คงหายากแล้ว

เจียงอิ่งเงยหน้ามองลูกชายที่สูงกว่าตัวเองอยู่หนึ่งช่วงหัว กล่าวว่
“เรื่องนี้พ่อกับแม่ไม่ได้เล่าให้ลูกฟังละเอียด เพราะกลัวลูกจะกดดัน ตอนนั้นลูก
โตขึ้นแล้ว แม่ก็ไม่อยากปิดบังลูก แต่ว่าลูกฟังแล้วอย่าคิดมาก เรื่องมันผ่านไป
ไปแล้ว”

“ครับ ผมรู้” ซิววีวางแก้วน้ำ

ความทรงจำของเขาค่อย ๆ เลือนหายไปตามกาลเวลา หากไม่ใช่เพราะ
วันนี้ได้เห็นประกาศหยกเส้นนั้นบนข้อมือฟูเหียนเซิง เขาก็ไม่ได้คิดจะถาม

หัวนั้นตั้งแต่เกิดเรื่องนั้นขึ้น เขาก็เหมือนจะให้ความสนใจผู้ชายที่สวม
ประกาศหยกบนข้อมือโดยไม่รู้ตัว

เสียดายที่แต่คนเหล่านั้นที่ได้พบล้วนไม่ใช่พระสงฆ์ แต่เป็นพวกเพื่อน
ในวงการธุรกิจของพ่อที่ปลิ้นปล้อนตลปตะแลง... ประกาศที่พวกเขาสวมก็เป็น
เม็ดใหญ่และหยาบกระด้าง ส่วนใหญ่เอาไว้เรียกทรัพย์ ไม่ก็ขจัดสิ่งชั่วร้าย
ดูไปแล้วไร้รสนิยมอย่างรุนแรง

ส่วนประกาศหยกบนข้อมือของฟูเหียนเซิงกลับแลดูภูมิฐานสง่างาม

ตอนที่เข้าห้องอาบน้ำ ซิววีล้วงกระบี่กางเกงเจอนามบัตรที่ฟูเหียนเซิง
ให้มา

เขาดูเล็กน้อย เดิมคิดจะโยนทิ้ง แต่พอมือเพิ่งเคลื่อนไปถึงถึงขยะก็ชะงัก
ก่อนหันมาดิ่งลื่นซักตัวที่ไม่ค่อยใช้ได้โต๊ะเขียนหนังสือ แล้วยันกระดาษแผ่นนั้น
เข้าไป

พวกเขาน่าจะไม่ได้ติดต่อกันแล้ว...

เพราะประสบการณ์แบบนี้ครั้งเดียวก็เกินพอ

เดิมที่ซือวีวางแผนว่าจะอยู่ที่ไห่เจิงสองสัปดาห์ แต่ในเมื่อเรื่องของน้องชาย
คลี่คลายลงแล้ว เขาก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะอยู่ต่อ จึงให้สัว่จิ้งซื้อตั๋วเครื่องบิน
ขากลับให้ล่งหน้า

ก่อนออกเดินทางยังส่งข้อมูลเที่ยวบินไปให้เสี่ยวเฟิง ตอนแรกไม่คิดว่า

อีกฝ่ายจะมาส่งเพราะวันนั้นไม่ใช่วันหยุด แต่สุดท้ายน้องชายก็มา แถมยังพา
หลังเขามาด้วย...ส่งคนขึ้นเครื่องบินก็ยังไม่วายพลอดรักกัน

ชื่อวีจึงใจเลื่อมพวกเขาเล็กน้อย และยั่วให้น้องชายทิ้งอีกครึ่ง ก่อน
หัวเราะอย่างถึงอกถึงใจ

ก่อนแยกกัน จู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้สั่งเสียเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง
จึงเรียกซีเฟิงไว้แล้วกำชับว่า “เฮ้อ ตอนนี้นายมีแฟนแล้ว ก็อย่าเที่ยวไป
หว่านเสน่ห์ใครต่อใครอีก ฐึ่มใหม่”

ซีเฟิงโวยวายอย่างไม่ยินยอม “ฉันไปหว่านเสน่ห์ตอนไหนมีทราบ!?”

หลังเซ่อเหล่ตามองเขา...

ชื่อวีเลิกคิ้ว “ต่อให้นายไม่ได้หว่านเสน่ห์ แต่เรื่อนร่างอันเย้ายวนของนาย
ก็คงจะเลี้ยงไม่ได้หรอกมั้ง”

ซีเฟิงจนคำพูด พี่ชายพูดอย่างกับว่ารูปร่างของตัวเองไม่เหมือนกันอย่างนั้น
แหละ...

ชื่อวีกล่าวอีกว่า “นายอย่าเล่นคิ้วคิ้ว วิเซต แอดคนที่เข้ามาจีบมั่ว
ไปหมดเหมือนเมื่อก่อน ต้องรู้จักวางตัวปฏิเสธบ้าง”

“ไม่ได้เล่นแอ็กเคานต์เดียวกับนายเหมือนแต่ก่อนสักหน่อย ฉันจะแอด
คนพวกนั้นหาเรื่องใส่ตัวเองเธอ” ซีเฟิงกลอกตาใส่ ก่อนโบกมือไล่เขา “รีบๆ
ไปได้แล้ว นายขีบนขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

หลังจากส่งพี่ชายเข้าด่านตรวจแล้ว ซีเฟิงก็ถอนหายใจ “ส่งพระท่าน¹
ไปสักที”

หลังเซ่อหัวเราะ “ฉันเห็นนายดีใจจะตายที่พี่ชายมา”

“ดีใจกับผีนะสิ หมอนั่นรู้จักแต่สร้างเรื่องให้ฉัน กลับไปแล้วจะได้
สบายใจ!” ซีเฟิงหยิบมือถือขึ้นมา ปากก็บ่น แต่ยังส่งข้อความเดินทางโดย
สวัสดีภาพให้พี่ชายอยู่ดี

ปรากฏว่าส่งเสร็จ เขาก็เห็นจุดสีแดงเด่นขึ้นตรงไอคอน ‘เพื่อนใหม่’

ข้อความขอเป็นเพื่อน...“ผมชื่อฟูเหียนเซิง”

---

¹ เปรียบเปรยถึงคนที่สูงส่ง ล่วงเกินไม่ได้

...ใคร

ซีเฟิงไม่รู้จักคนชื่อนี้ ก็เลยกดไม่สนใจไปโดยไม่คิดอะไร

ทั้งสองเดินทางกลับมหาวิทยาลัยทันเวลาอาหารค่ำของโรงอาหารอาคารสามอย่างเบิกบานใจ กินดื่มจนพอใจจึงค่อยกลับหอพัก ซีเฟิงจับมือถือ พบว่าตรงโถกอน 'เพื่อนใหม่' มีจุดแดงปรากฏอีกแล้ว

เขากดเปิดดูก็ยังเป็นคนเดิม แต่ข้อความขอเป็นเพื่อนเปลี่ยนไป

...“ซีเฟิง?”

เอ้? เขารู้จักฉันหรือ

ซีเฟิงกดเปิดดูรูปโปรไฟล์ของอีกฝ่ายด้วยความอยากรู้ เห็นรูปแว่นขยายส่องแกนพิกัต XY

ภาควิชาคณิตศาสตร์ชั้นหออ

สัญลักษณ์เพศก็ยังเป็นตัวคนจิวสี่ฟ้า²

แต่เขาคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าตัวเองรู้จักผู้ชายแซ่ฟู่ที่เรียนภาควิชาคณิตศาสตร์คนไหน จึงกดไม่สนใจอีกครั้ง

สองวันต่อมาเวลาเที่ยงตรง มีเบอร์แปลกโทรหาซีเฟิง

“คุณใช้ซีเฟิงหรือเปล่าครับ” ในสายเป็นเสียงผู้ชายกังวานใส

ตอนนั้นซีเฟิงเพิ่งเรียนคลาส ‘วรรณคดีเบื้องต้น’ เสร็จ นักศึกษาหนึ่งโหลงทยอยกันออกจากห้องเรียน ซีเฟิงล้อเล่นกับหลังเอนไปพลงตอบไปพลง “อืม ผมเอง พูดสายกับใครอยู่ครับ”

คนนั้นพูดว่า “ผมคือฟู่เหยียนเซิง”

ซีเฟิงชะงักงัน คนที่แอดวีแชตเขามาสองรอบหรือ

น้ำเสียงของอีกฝ่ายดูจริงจังมาก ซีเฟิงจึงกล่าวอย่างมีมารยาท “ขอโทษด้วยครับ ผมจำคุณไม่ได้ คุณช่วยแนะนำตัวหน่อยได้ไหม”

ฝ่ายนั้นเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าว “พวกเราเคยพบกันที่บาร์เหล้าสกายไลน์

² สัญลักษณ์ที่แสดงว่าเป็นเพศชายในวีแชต

บนตึกเฟิงเมา”

“...หา?” ในสมองของซีเฟิงมีแต่เครื่องหมายคำถาม “ผมไม่เคยไปบาร์เหล่านี้
อะไรเลยนะ”

คราวนี้อีกฝ่ายเงยบนานกว่าเดิม...

ซีเฟิงแหม่มือถือชิดหูยิ่งขึ้น เร่งเร้าอีกฝ่ายอย่างรำคาญใจ “ฮัลโหล?”

“คุณลองคิดดูอีกที” ฝ่ายนั้นพูดทีละคำราวกับกลัวซีเฟิงฟังไม่ชัด
“ที่บาร์เหล่านี้ คุณยังให้ผมจูบคุณ...”

ซีเฟิงรีบแก้ตัว “เดี๋ยวลี คุณครับ ผมไปให้คุณจูบตั้งแต่เมื่อไหร่ คุณ
จำผิดแล้วมั้ง”

สายตาของหญิงสาวที่อยู่ข้างๆ วาวโรจน์ เหลลตามองซีเฟิง...

“คุณ...” อีกฝ่ายกำลังจะพูดอะไรต่อ

ตู้ต...

ซีเฟิงวางสายใส่ ด่าใส่หน้าจอว่า “ประสาท” หนึ่งคำ ก่อนบล็อทเบอร์
อีกฝ่ายอย่างเด็ดขาด

ชื่อรุ่นเครื่องบินลึบชั่วโมงเศษกว่าจะถึงนิวยอร์ก พอถึงบ้านซีหยวนเฉิงก็ถาม
เขาว่า “น้องชายลูกเป็นยังไงบ้าง”

“เขาดีมากครับ” ชื่อวีคิดไม่ถึงว่าพ่อของเขาจะใส่ใจเรื่องน้องชายขนาดนี้

“‘ดีมาก’ หมายความว่ายังไง” ซีหยวนเฉิงรีบถาม “‘แฟน’ ของเขาคนนั้นมี
มีที่มาที่ไปยังไง ลูกสืบดูหรือยัง”

“สืบแล้วครับ” ชื่อวีสาธยายเรื่องของหญิงสาวคร่าว ๆ “ผู้ชายที่คบกับเขา
การเรียนไม่เลว เล่นเปียโนเป็นเหมือนเสี่ยวเฟิง ผมได้ยินมาว่าเขารู้จักกับ
เสี่ยวเฟิงตอนจบประถมศึกษาแล้วไปสอบวัดระดับ”

ซีหยวนเฉิงหน้าถอดสี “ตั้งแต่เด็กก็...”

“ไม่ใช่” ชื่อวีรีบตัดบทความคิดเชื่อมโยงอันพิสดารของพ่อ “ตอนนั้น
แค่เจอกันครั้งเดียว ให้หลังมาพวกเขาสอบเข้ามหา’ลัยเดียวกัน ได้มาเป็น
เพื่อนร่วมชั้นก็เลยชอบพอกัน”

ซีหยวนเฉิงพูดด้วยสีหน้าคร่ำเคร่ง “เขาอยากมีแฟนทั้งที่หาคนอื่นไม่ได้

เธอ พ่อจำได้ว่าแต่ก่อนลูกสาวตระกูลสวีก็ไปเล่นกับน้องชายลูกประจำ ชื่อจู่
อะไรสักอย่าง คนนั้นก็ไม่ว่าทำไมเขาถึงไปหาผู้ชายมาเป็นแฟนได้นะ”

ชื่อวู้บจนคำพูด เรื่องรสนิยมทางเพศคงจะอธิบายให้ผู้ชายที่แมนทั้งแง่
แบบพ่อของเขาฟังไม่เข้าใจ

เขาส่งเสียงกับกระเป๋าสัมภาระให้แม่บ้านแอนน์ พลังกล่าวว่า “ผู้ชายแล้ว
ทำไม ยังไงก็ดีกว่าไปทำผู้หญิงท้องแล้วให้พ่อคอยตามเช็ดก้น”

ซีหยวนเฉิงพูดด้วยความโมโห “ลูกพูดจายังไงเนี่ย”

ชื่อวู้บว่าพ่อเป็นคนภายนอกแข็งแกร่งแต่ภายในอ่อนโยน จึงกล่าวไป
ตรงๆว่า “ผมบอกตามตรงนะ เทียบกับเมิ่งเหวินซูแล้ว เลี้ยวเฟิงดีกว่าเขา
เยอะ”

เมิ่งเหวินซูเป็นลูกชายของพาร์ตเนอร์ธุรกิจคนหนึ่งของพ่อ อยู่ที่สหรัฐ-
อเมริกาเช่นกัน ถือว่าเป็นรุ่นเดียวกับชื่อวู้

สมัยเรียนมัธยม เนื่องจากความสัมพันธ์ของสองครอบครัว ชื่อวู้จึงเล่น
กับอีกฝ่ายอยู่บ่อยครั้ง แต่พอโตขึ้น ชีวิตส่วนตัวของเมิ่งเหวินซูก็ยิ่งเหลวแหลก
มากขึ้นทุกที อาศัยว่าที่บ้านมีเงิน จึงทำเรื่องเหลวไหลต่างๆ นานาตามอำเภอใจ

พอตีว่าตอนนั้นสวีจิ้งซึ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยชื่อดังของไต้หวัน³ มาทำงาน
กับซีหยวนเฉิง จึงดึงชื่อวู้มาอีกเส้นทางหนึ่งได้

ผ่านไปนานเข้าทั้งสองจึงห่างกันไปเอง

ปีที่แล้วเขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ส่วนเมิ่งเหวินซูให้คุณอา
จ่ายเงินเข้ามหาวิทยาลัยปลายแถวแห่งหนึ่ง แต่ก็ยังสำมะเลเทเมาไม่เอาถ่าน
เหมือนเดิม

ไม่นานมานี้ยังได้ยินมาว่าหมอนั้นทำเด็กนังจริงก็ในฉบับท้อง ผู้หญิงคนนั้น
ตรงไปขอให้ตระกูลเมิ่งรับผิดชอบ ทำเอาคุณอาเมิ่งโกรธจนแทบจะเป็นโรคหัวใจ

เห็นๆ อยู่ว่าซีหยวนเฉิงก็รู้เรื่องเหล่านี้ แต่เขาไหนเลยจะยอมถูกเกลี้ยกล่อม
ง่ายๆ เจียบไปครู่หนึ่งก็ถามต่อว่า “แล้วแม่ของลูกว่ายังไงบ้าง”

ชื่อวู้ตอบ “แม่ยอมรับได้แล้ว แถมแม่ยังชอบผู้ชายคนนั้นมากด้วย”

³ กลุ่มมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังทั้ง 8 แห่งในสหรัฐอเมริกา

ซีหยวนเงิงหน้าตึง บ่นพึมพำว่า “เธอก็ไม่จัดการสักหน่อย ใช้ไม่ได้จริง ๆ...”

พ่อตำหนิติเตียนน้องชายยังพอทำเนา แต่กลับโยนความผิดไปให้แม่ ซื่อวีทนฟังต่อไม่ไหว จึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “พ่อ...ตั้งแต่พ่อหย่ากับแม่มา ผมก็เพิ่งจะเห็นเสี่ยวเฟิงมีความสุขแบบนี้เป็นครั้งแรก”

คำพูดนี้ทำให้ซีหยวนเงิงเจ็บปากได้สำเร็จ เดิมทีการหย่าร้างเป็นความผิดของเขา เสี่ยวเฟิงบึ้งตึงใส่เขามาหลายปีก็สร้างความเจ็บปวดใจอย่างไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดกับเขาไม่น้อย เขารู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์ออกความเห็นใด ๆ จึงได้แต่ถอนใจอย่างเป็นทุกข์

วันรุ่งขึ้น ซื่อวีต้องนั่งเครื่องบินกลับมหาวิทยาลัย ตอนบอกลาพ่อ ซีหยวนเงิงจึงค่อยเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา

“ซื่อวี เรื่องเสี่ยวเฟิงไม่ใช่พ่อไม่เข้าใจ แต่ยังไงก็ไม่ใช่เรื่องที่สังคมจะยอมรับได้ พ่อแค่เป็นห่วง...หลายปีมานี้พ่อไม่ได้ยุ่งข้าง ๆ เขา ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนไม่ดีพอ รู้สึกละลายใจจริง ๆ” ซีหยวนเงิงมองซื่อวี พลางกล่าวคำพูดที่ออกมาจากใจ “แต่ลูกไม่เหมือนน้อง ลูกมีหน้าที่ความรับผิดชอบที่หนักหนากว่าเสี่ยวเฟิง คนที่พ่อพาไปรู้จักก็เป็นบุคคลที่มีหน้ามีตาในสังคมทั้งนั้น ทุกการกระทำและคำพูดของลูกจะต้องรอบคอบสำรวมมากกว่าเสี่ยวเฟิงรู้ไหม”

ซื่อวีหลับตาลงเล็กน้อย กล่าวเสียงเรียบเฉย “ผมรู้ครับ”

ใบหน้าของซีหยวนเงิงฉายแววปลอบปล้ำใจในที่สุด “จริงสิ ปิดเทอมฤดูร้อนปีนี้ถ้ายังไม่มีแพลนอะไรก็รีบกลับมาหน่อย พ่อว่าถึงเวลาให้ลูกเข้าบริษัทสัมพัทธ์งานจริงแล้ว”

ซื่อวี “ครับ”

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

---

(1)

ฟูเหียนเซิง : “คุณให้ผมจูบที่บาร์เหล่า”

ซีเฟิง : “ผมเปล่านะ! คุณอย่าพูดไปเรื่อย!”

หลังเชื่อ : → _→

ซีเฟิง : “ไม่ใช่ซะ ฉันไม่ได้ทำจริง ๆ ไม่ใช่ฉัน ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยนะ
เซ่อเซ่อ นายเชื่อฉันสิ!” QAO

หันมาตำฟูเหียนเซิงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง : “คุณเป็นบ้า
หรือ!”

ฟูเหียนเซิง : คุณ...Orz⁴ เจ้าปีศาจน้อยได้คนอื่นแล้วทิ้ง นายรอฉัน
ก่อนเถอะ!! (* ^_^)

ซีอวี : อ๋อแยเสร็จก็หนี ไร้ใจดีจัง! < (—) >

...

(2)

ซีหยวนเจิงพูดด้วยน้ำเสียงที่ออกมาจากใจ : “ซีอวี พ่อเลี้ยงลูกมากับมือ
ลูกจะเป็นเหมือนน้องชายไม่ได้นะ!”

ซีอวี : “ผมรู้ครับ”

หลายปีผ่านไป...

ซีอวี : “ขอโทษครับพ่อ ผมก็เบี่ยงเบนเหมือนกัน”

ซีหยวนเจิง : “ลูกจะทำแบบนี้กับปะป๊าไม่ได้นะ” QAO

---

⁴ สัญลักษณ์รูปคนเข้าทรุด